

ת"פ 39147/05/21 - מדינת ישראל נגד גילאור סויסה

בית המשפט המחוזי בחיפה

ת"פ 39147-05-21 מדינת ישראל נ' סויסה
תיק חיצוני: 4344/18

בפני	כבוד השופט דניאל פיש
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	גילאור סויסה

החלטה

1. בפני בקשה לביטול כתב האישום שהוגש כנגד הנאשם מחמת הגנה מן הצדק, בהתאם להוראות סעיף 149 (10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: "**החסד"פ**"). כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של סרסרות במסגרת ארגון פשיעה, עבירה לפי סעיף 199(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977, בצירוף עבירה לפי סעיף 3 לחוק המאבק בארגוני פשיעה, התשס"ג-2003. בהתאם לכתב האישום, במהלך שנת 2017 החל הנאשם לפעול כנהג בארגון שעסק בעבירות פליליות של סחר בבני אדם, גרימה לעזיבת מדינה לשם זנות וסרסרות למעשי זנות. בתחילת שנת 2018 החל הנאשם לפעול כגורם אחראי בארגון וביצע פעולות שונות הקשורות בתפעולו. מחייתושל הנאשם או מקצתה הייתה מרווחי נשים שעסקו בזנות.

2. לטענת הנאשם, הגשת כתב האישום נגדו נעשתה בניגוד לאמור בסעיף 57א(א) לחסד"פ, הקובע שלא יוגש כתב אישום אם חלפו המועדים הנקובים בהנחיות פרקליט המדינה. הנאשם הפנה להנחייה הרלוונטית, הנחיית היועץ המשפטי לממשלה 4.1202 "משך טיפול התביעה עד להגשת כתב אישום" (להלן: "**הנחיית היועמ"ש**"), בה נקבע שהתקופה המקסימלית ממועד קליטת התיק ביחידת התביעה ועד לקבלת החלטה סופית בדבר העמדה לדין בעבירת פשע שבצידה עונש של עשר שנות מאסר ומעלה, היא 24 חודשים. דא עקא, נטען כי כתב האישום נגד הנאשם הוגש בחלוף 31 חודשים ממועד ביצוע העבירה. צוין שבתוך תקופה זו היה ניתן לעצור את מרוץ הזמנים לתקופה מקסימאלית של 6 חודשים בשל הליכי שימוע שהתקיימו בתיק, כך שלמצער כתב האישום הוגש 25 חודשים לאחר מועד קליטת התיק.

3. הנאשם הוסיף וטען כי התנהלות המאשימה מובילה לפגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגנות, שכן השיהוי המשמעותי בהגשת כתב האישום מהווה התנהלות שרירותית וקלוקלת, גרמה לעיוות דין מתמשך ולפגיעה באינטרס הציפייה של הנאשם. נטען שכבר בחודש דצמבר 2018 הוגש כתב אישום במסגרת הפרשה נגד ארבעה בכירים בארגון, וכי כתב האישום נגד הנאשם דומה מאוד לזה אשר הוגש נגד

הבכירים, כך שלמאשימה לא נדרשה עוד עבודה נוספת רבה לצורך הגשת כתב האישום נגדו. משכך, נטען שאין הסבר מניח את הדעת מדוע כתב האישום נגד הנאשם הוגש 29 חודשים לאחר מכן. הנאשם הפנה לפרוטוקול הדיון בתפ"ח 36814-12-18 מדינת ישראל נ' קבדזב ואח' (להלן: "**התפ"ח**") שנוהל נגד ארבעת הבכירים, שם הצהירה ב"כ המאשימה בינואר 2020 שתעשה מאמץ לקבל החלטות ביחס למעורבים נוספים בתיק בתוך חודש ימים. הנאשם טען כי אמירה זו, וחלוף הזמן מאז נאמרה, יצרה אצלו הסתמכות שלא יוגש נגדו כתב אישום. נטען שהעובדה שגזר דין בעניינם של הבכירים ניתן בחודש אפריל 2020 מחזקת טענתו. נטען שהנאשם אדם נורמטיבי ולא ראוי שההליך הפלילי מרחף מעל ראשו במשך תקופה כה ארוכה.

4. הנאשם ביקש לבטל את כתב האישום נגדו או לכל הפחות להורות על מחיקת הסיפא לכתב האישום ובו הודעת המאשימה לפיה ייתכן שתעתור למאסר בפועל, כך שלא יהיה ניתן להשית עליו עונש זה.

5. המאשימה בתגובתה טענה למעשה לא הייתה כל חריגה מהנחיית היועמ"ש, שכן תיק החקירה נקלט בפרקליטות בתאריך 21.11.2018 וכתב האישום הוגש לבית המשפט בתאריך 20.5.2021, כאשר בין לבין מרוץ הזמנים נעצר למשך 6 חודשים בשל הליכי שימוע. משכך למעשה כתב האישום נגד הנאשם הוגש בתוך 24 חודשים ממועד קליטת התיק בפרקליטות. המאשימה הציגה תיעוד בדבר מועד קליטת התיק.

6. ביחס לטענה השיהוי נטען כי פרק זמן של שנתיים וחצי אינו בלתי סביר ובוודאי אינו מצדיק סעד של ביטול כתב אישום בשים לב למהות האישום והיקף הרחב של הפרשייה. עוד התייחסה ב"כ המאשימה להצהרתה בפרוטוקול הדיון בתפ"ח, והבהירה שמגפת הקורונה שפרצה מאז שיבשה את לוח הזמנים, נוכח פעילות הפרקליטות במתכונת מצומצמת ומוגבלת. באשר לטענות ביחס לדמיון בין כתב האישום שהוגש נגד הנאשם לבין כתב האישום בעניינם של ארבעת הבכירים, נטען שהואיל ומדובר באותה פרשה ברי שתהיה חפיפה מסויימת, אולם הגשת כתב אישום נגד נאשם אינה פעולה טכנית של העתקת נתונים או סיפור מכתב אישום קיים, אלא תהליך קבלת החלטות פרטניות וספציפיות ביחס אליו הכולל עיון בחומר ראיות רחב היקף. בהקשר זה הוזכר הליך השימוע שנערך לנאשם בעקבותיו עלה צורך לברר מספר סוגיות הקשורות בחומרי החקירה בתיק. המאשימה גרסה שמקומן של טענות ביחס לשיהוי ולחלוף הזמן הוא בשלב הטיעונים לעונש, אולם אינן מצדיקות את ביטול הכתב האישום.

7. בתגובה לדברי המאשימה טען הנאשם שלא ניתן לתלות במגפת הקורונה אשם לזמן הרב שחלף בין הצהרת המאשימה בתפ"ח להגשת כתב האישום בפועל, תקופה בת 16 חודשים. עוד נטען כי גם השימוע שנערך לנאשם לא מסביר פער זמנים זה, הואיל והשימוע נערך כבר במרס 2019, ובכל מקרה עצר את מרוץ הזמנים לכל היותר למשך 6 חודשים. משכך למאשימה אין הסבר לשיהוי הניכר שפגע באינטרס ההסתמכות והצפייה של הנאשם.

8. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים הרי שדין הטענה להידחות. בהתאם לפסיקה טענת "הגנה מן הצדק" תתקבל רק במקרים נדירים וחריגים ביותר (ע"פ 4855/02, **מדינת ישראל נ' בורוביץ**, פ"ד, נט(6), 776). כפי שעולה מתגובת המאשימה התיק נקלט בפרקליטות בתאריך 21.11.2018 בעוד כתב האישום הוגש בתאריך 20.5.21. כאשר בין לבין, התקיים הליך שימוע, אשר עצר את מרוץ הזמנים למשך 6 חודשים. כלומר, המאשימה לא חרגה מסעד הזמנים הנקוב בהנחיית היועמ"ש ולא הפרה את הוראות סעיף 57א(א) לחסד"פ.

9. גם באשר לטענת השיהוי הרי שדינה של הבקשה להידחות. אין באמירת הפרקליטה בפרוטוקול הדיון במסגרת התפ"ח, כדי לבסס טענת הסתמכות של הנאשם שלא יוגש נגדו כתב אישום כלל בחלוף חודש ממועד הדיון. זאת, בשים לב כי בשום שלב בדיון האמור הפרקליטה לא התחייבה לסעד זמנים זה, אלא ציינה כי ייעשה "מאמץ" להגיש עד אז כתב אישום.

10. בכל מקרה אין המדובר בסיטואציה המצדיקה את ביטול כתב האישום. אין ספק כי פרק הזמן שחלף ממועד קליטת התיק בפרקליטות ועד למועד הגשת כתב האישום הוא בלתי מבוטל, בשים לב שכתב אישום נגד בכירים באותה פרשה הוגש בדצמבר 2018. לצד האמור, אין המדובר בפגם שיש בו פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות, אשר תיקונו לא יבוא אלא בדרך של ביטול כתב האישום או הסרת אפשרות הטלת מאסר בפועל על הנאשם מן הפרק. התנהלות המאשימה אינה מהווה התנהלות שערורייתית שיש בה משום רדיפת הנאשם. זאת ועוד, מדובר בעבירה חמורה המגבירה את האינטרס הציבורי שבהעמדה לדין ומיצוי הדין עם הנאשם ומחזקת את המסקנה שגם הסעד החלופי המבוקש - הסרת אפשרות הטלת המאסר בפועל - אינו מוצדק או מתאים. השיהוי בהגשת כתב האישום יכול לקבל את ביטויו במועד גזירת דינו של הנאשם, במידה ויורשע, יחד עם יתר הנסיבות המצריכות לעניין. לאור כל האמור לעיל, טענות הנאשם אינן עומדות בתנאי המבחן המחמיר שנקבע בפסיקה לשימוש בדוקטרינת ההגנה מן הצדק. הבקשה נדחית.

12. דיון מקדמי יתקיים **ביום 17.10.21 בשעה 09:00.**

ניתנה היום, ט' אב תשפ"א, 18 יולי 2021, בהעדר הצדדים.